

Sygnatura akt XVIII C 1363/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 31 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Szmytke

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Kucemba

po rozpoznaniu w dniu: 10.10.2017 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa: **Z. S.**

przeciwko: **D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.**

o: **pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego**

1. Powództwo oddała.
2. Odstępuje od obciążania powoda kosztami sądowymi niniejszego procesu ponad koszty już przezeń poniesione.
3. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę: 14.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

/-/K. Szmytke

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 05 września 2016 r., uzupełnionym w piśmie z dnia 10 października 2016 r. powód Z. S. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 maja 2013 r. wydanego w sprawie o sygn. akt I. C. 72/13, któremu w dniu 12 listopada 2013 r. nadano klauzulę wykonalności.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że podstawą wniesionego powództwa jest niedopuszczalne brzmienie klauzuli wykonalności, które jest niezgodne z brzmieniem rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 05 kwietnia 2012 r. Powód zaznaczył, że treść klauzuli powinna zawierać: numer PESEL lub NIP wierzyciela i dłużnika będącego osobą fizyczną, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania lub posiadają go nie mając takiego obowiązku lub numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku – numer w innym właściwym rejestrze, ewidencji lub NIP wierzyciela i dłużnika niebędącego osobą fizyczną, którzy nie mają obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania (k. 2 – 3 i k. 13).

W piśmie z dnia 20 października 2016 r. powód wniósł o zwolnienie go od kosztów sądowych w części, tj. ponad kwotę 200 zł (k. 19).

Postanowieniem referendarza z dnia 18 listopada 2016 r. został uwzględniony wniosek powoda o zwolnienie go od kosztów sądowych w części, tj. ponad kwotę 200 zł (k. 41).

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 stycznia 2017 r. pozwany D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o: przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie, XXV Wydział Cywilny jako sądowi właściwemu miejscowo z uwagi na siedzibę pozwanego będącego osobą

prawną oraz oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwany powołując się na art. 30 k.p.c. zaznaczył, że jego siedziba znajduje się w W., a tym samym sądem rzeczowo i miejscowo właściwym jest Sąd Okręgowy w Warszawie, XXV Wydział Cywilny. Odnosząc się z kolei do treści żądania pozwu, pozwany podkreślił, że powód nie wskazał żadnej z przyczyn uzasadniających powództwo opozycyjne, o których mowa w art. 840 k.p.c. W ocenie pozwanego wbrew twierdzeniom powoda treść klauzuli jest prawidłowa. Pozwany podniósł, że można jedynie domniemywać, że rzekomą sprzeczność z prawem powód wywodzi z braku wskazania w treści klauzuli wykonalności numeru PESEL powoda jako dłużnika oraz numeru we właściwym rejestrze pozwanego funduszu jako wierzyciela. Mając to na uwadze pozwany odwołał się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2014 r., sygn. akt III CZP 22/14, podkreślając, że Sąd Najwyższy stwierdził w niej, że w sprawach wszczętych przed dniem 07 lipca 2013 r. powód nie miał obowiązku przewidzianego ustawą wskazywania odpowiednich numerów go identyfikujących, a sąd nie miał przewidzianego ustawą obowiązku ustalania odpowiednich numerów identyfikacyjnych pozwanych. Tym samym w treści klauzuli wykonalności Sąd Okręgowy nie musiał umieszczać numeru PESEL powoda (dłużnika) oraz numeru RFI pozwanego funduszu (wierzyciela) (k. 74 – 77).

W piśmie z dnia 27 kwietnia 2017 r. pozwany powołując się na art. 84 § 1 k.p.c. wniósł o zawiadomienie Banku (...) S.A. o toczącym się postępowaniu i wezwaniu tejże spółki do udziału w sprawie. Pozwany wskazał, że od tej Spółki nabył wierzytelność w stosunku do powoda (k. 124 – 127).

Ustosunkowując się do stanowiska powoda pozwany w piśmie z dnia 16 maja 2017 r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko (k. 260 i k. 275).

Na rozprawie w dniu 06 czerwca 2017 r. postanowiono zawiadomić o toczącym się procesie Bank (...) Spółka Akcyjna (k. 283), który jednak nie przystąpił do sprawy.

W piśmie z dnia 05 września 2017 r. powód wskazał, że nie zgadza się z twierdzeniem pozwanego, iż nie było obowiązku zamieszczenia w klauzuli wykonalności numeru PESEL lub NIP (k. 322 – 325).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W sprawie z powództwa D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przeciwko Z. S. Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 17 maja 2013 r. wydanym w sprawie I. C. 72/13 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450.000 zł, ograniczając odpowiedzialność pozwanego do nieruchomości położonej w R. o pow. 1,1169 ha, objętej numerami działek (...), dla której Sąd Rejonowy w Szamotułach, Wydział V Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę Wieczystą o nr (...), obciążając jednocześnie kosztami procesu pozwanego i z tego tytułu zasądzając od niego na rzecz powoda kwotę 29.717 zł. Wyrok z dnia 17 maja 2013 r. stał się prawomocny z dniem 18 czerwca 2013 r. Na wniosek powoda postanowieniem z dnia 07 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu nadał klauzulę wykonalności na pkt. 1 i 2 wyroku z dnia 17 maja 2013 r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 72 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania o nadanie klauzuli wykonalności. Wyrok z dnia 17 maja 2013 r. został ostatecznie zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 12 listopada 2013 r. Klauzula miała następującą treść: „Klauzula wykonalności Dnia 12 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji w całości oraz poleca wszystkim organom, urządzą oraz osobom, których to może dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, gdy o to prawnie będą wezwane, udzieliły pomocy.” W treści klauzuli wskazano jako wierzyciela: D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., zaś jako dłużnika Z. S..

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 maja 2013 r., sygn. akt I C 72/13 (k. 4), postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 października 2013 r. (k. 5), klauzula wykonalności (k. 6)

Na wniosek D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. jako wierzyciela, na podstawie tytułu wykonawczego w postaci ww. wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 maja 2013 r., sygn. akt I C 72/13, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Szamotułach W. S. prowadzi przeciwko Z. S. jako dłużnikowi postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt KM 2210/13.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szamotułach W. S. z dnia 08 marca 2017 r. (k. 104)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów, których prawdziwości i autentyczności strony nie kwestionowały, a Sąd nie znalazł podstaw, aby ich moc podważać z urzędu.

Mając powyższe na uwadze Sąd zważył, co następuje:

Powód w niniejszej sprawie domagał się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego stanowiącego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 maja 2013 r., wydany w sprawie I. C. 72/13 i zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Podstawę prawną tak sformułowanego powództwa stanowił art. 840 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

W doktrynie zwraca się uwagę, że powództwo oparte na zaprzeczeniu zdarzeniom (art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.), na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, jest dopuszczalne, jeżeli:

a) droga sądowa jest dopuszczalna – co oznacza, że podstawą powództwa nie może być zaprzeczenie treści administracyjnego tytułu wykonawczego egzekwowanego w drodze egzekucji sądowej; innymi słowy, sąd rozpoznający powództwo o pozbawienie wykonalności administracyjnego tytułu wykonawczego na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 nie może badać zasadności obowiązku nałożonego na stronę tym tytułem;

b) nie występuje powaga rzeczy osądzonej – dłużnik więc nie może kwestionować orzeczenia, które ma moc wiążącą (art. 365 § 1);

c) nie stoi na przeszkodzie zawisłość sporu – dłużnik zatem nie może zaprzeczać obowiązkowi świadczenia, które stwierdzone zostało nieprawomocnym orzeczeniem, ale natychmiast wykonalnym (tak Ereciński Tadeusz (red.), Pietrzykowski Henryk. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne. WK, 2016 r. Lex nr 10328). Pojęcie zdarzenia w rozumieniu powołane art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. należy zaś do dziedziny prawa materialnego, co oznacza, że są to wyłącznie zdarzenia leżące u podstawy świadczenia wynikającego ze zobowiązania dłużnika objętego tytułem egzekucyjnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 467/15, Lex nr 2062813).

Z kolei do zdarzeń, wskutek których zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane zalicza się przede wszystkim: wykonanie zobowiązania (art. 450 k.c.), wydanie wyroku na korzyść jednego z dłużników solidarnych w następstwie uwzględnienia zarzutu wspólnego dla wszystkich dłużników (art. 375 § 2 k.c.), świadczenie zamiast spełnienia (art. 453 k.c.), niemożliwość świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności (art. 475 k.c.), potrącenie (art. 498 k.c.), odnowienie (art. 506), zwolnienie dłużnika z długu

przez wierzyciela (art. 508 k.c.), przedawnienie roszczenia stwierdzonego tytułem egzekucyjnym (art. 117 § 2 k.c.) i odroczenie spełnienia świadczenia oraz rozłożenie świadczenia na raty przez wierzyciela (por. Ereciński Tadeusz (red.), Pietrzykowski Henryk. Tamże).

W orzecznictwie przeważa stanowisko, że kognicją sądu w postępowaniu toczącym się w oparciu o art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. nie są objęte zarzuty formalne związane z nadaniem tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Przyjmuje się więc, że w postępowaniu z powództwa opozycyjnego nie mogą być podnoszone zarzuty właściwe do postawienia w zażaleniu na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (art. 795 k.p.c.), a w razie gdy stanowią one wyłączną podstawę powództwa, podlega ono oddaleniu bez rozpoznania powołanych okoliczności. O ile zatem powołanie w powództwie opozycyjnym zarzutów formalnych pozostających w kognicji sądu klauzulowego nie jest wyłączone, o tyle nie mogą one podlegać rozpoznaniu w tej sprawie (por. powołany powyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 467/15, a także uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1985 r., sygn. akt III CZP 14/85, Lex nr 3098; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2007 r., sygn. akt III CSK 416/06, Lex nr 269807; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt II CSK 440/16, Lex nr 2333028). Chociaż wyrażane jest też stanowisko, że dłużnik może wnieść powództwo na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. niezależnie od tego, czy skarżył postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, choćby można było w drodze zaskarżenia tego postanowienia podnieść te same zarzuty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2012 r., sygn. akt II CSK 760/11, Lex nr 1215616 i powołane tam orzeczenia).

W pierwszej kolejności trzeba zaznaczyć, iż wbrew twierdzeniom pozwanego tut. Sąd był właściwy do rozpatrzenia wniesionego powództwa. Zgodnie bowiem z art. 843 § 1 k.p.c. powództwa przeciwegzekucyjne wytacza się przed sąd rzeczowo właściwy, w którego okręgu prowadzi się egzekucję. Miejsce prowadzenia egzekucji określa się na podstawie przepisów niniejszego kodeksu regulujących właściwość miejscową organu egzekucyjnego także wtedy, gdy do prowadzenia egzekucji został wybrany komornik poza właściwością ogólną. Tylko natomiast, w sytuacji kiedy egzekucji jeszcze nie wszczęto, powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności wytacza się według przepisów o właściwości ogólnej (§ 2 art. 843 k.p.c.). Sam pozwany przyznał, że na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego jest prowadzone postępowanie egzekucyjne w okręgu tut. Sądu. Jego zarzut dotyczący niewłaściwości okazał się zatem niezasadny.

Przechodząc do samego powództwa wymaga podkreślenia, że powód w niniejszej sprawie kwestionując tytuł wykonawczy jaki stanowi prawomocny wyrok tut. Sąd z dnia 17 maja 2013 r. wydany w sprawie I C 72/13 i zaopatrzony w klauzulę wykonalności, podniósł wyłącznie jeden zarzut sprowadzający się do kwestionowania prawidłowości treści klauzuli wykonalności nadanej przedmiotowemu wyrokowi. Zdaniem powoda treść klauzuli nie odpowiada treści jaką klauzula powinna zawierać zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 05 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności. Nie zawiera bowiem danych, o których mowa w § 2¹ tego rozporządzenia. Pomijając nawet to, iż tak sformułowany zarzut zgodnie z powołanym powyżej przeważającym poglądem wyrażanym w orzecznictwie, zasadniczo powinien zostać poniesiony w zażaleniu na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, a nie w powództwie opozycyjnym, to zarzut ten nie jest zasadny. Należy zaznaczyć, że powołany § 2¹ został dodany do ww. rozporządzenia z dnia 05 kwietnia 2012 r., rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 lipca 2013 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (Dz. U. z 2013 r., poz. 859), które weszło w życie w dniu 14 sierpnia 2013 r. Zgodnie z treścią § 2¹ w treści klauzuli wykonalności ponadto wskazuje się:

1) numer PESEL lub NIP wierzyciela i dłużnika będącego osobą fizyczną, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania lub posiadają go nie mając takiego obowiązku lub

2) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku – numer w innym właściwym rejestrze, ewidencji lub NIP wierzyciela i dłużnika niebędącego osobą fizyczną, którzy nie mają obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania. Powołana zmiana była podyktowana wejściem w życie w dniu 07 lipca 2013 r., ustawy z dnia 10 maja 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 654). Ustawą tą do Kodeksu postępowania cywilnego wprowadzono regulacje, na mocy których

zobowiązano do wskazania w pierwszym piśmie procesowym numeru Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) lub numeru identyfikacji podatkowej (NIP) powoda będącego osobą fizyczną, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania lub posiada go nie mając takiego obowiązku lub numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku – numeru w innym właściwym rejestrze, ewidencji lub NIP powoda niebędącego osobą fizyczną, który nie ma obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania, a sąd zobowiązano do ustalenia z urzędu numeru PESEL pozwanego będącego osobą fizyczną, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania lub posiada go nie mając takiego obowiązku, lub numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku – numeru w innym właściwym rejestrze, ewidencji lub NIP pozwanego niebędącego osobą fizyczną, który nie ma obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania. W art. 2 powołanej ustawy z dnia 10 maja 2013 r. wskazano, że do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy dotychczasowe, z wyjątkiem art. 825 pkt 2 k.p.c., który stosuje się w brzmieniu nadanym tą ustawą, oraz przepisy art. 139 § 5 i art. 820³ k.p.c. Trzeba zwrócić uwagę, że w odróżnieniu od ustawy z dnia 10 maja 2013 r., rozporządzenie z dnia 18 lipca 2013 r. nie zawierało przepisów intertemporalnych. Powstał zatem problem czy wprowadzone nim uregulowania dotyczące treści klauzuli wykonalności znajdują zastosowanie do orzeczeń i ugód sądowych, które zostały wydane i zawarte przed dniem 07 lipca 2013 r. Rozstrzygając to zagadnienie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 30 maja 2014 r., sygn. akt III CZP 22/14 (Lex nr 1466216) stwierdził, że: Nadając klauzulę wykonalności orzeczeniom sądów lub referendarzy sądowych wydanym w postępowaniach wszczętych przed dniem 07 lipca 2013 r. oraz ugodom sądowym zawartym w postępowaniach wszczętych przed tym dniem, w treści klauzuli wykonalności nie wskazuje się informacji objętych treścią § 2¹ rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 05 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności. Uzasadniając podjętą uchwałę wskazano, że z zastrzeżeniem przypadków, w których klauzula wykonalności modyfikuje podmiotowy lub przedmiotowy zakres egzekucji w zestawieniu z zakresem wynikającym z tytułu egzekucyjnego (tzw. klauzula konstytutywna), sąd – nadając klauzulę wykonalności – bada jedynie, czy akt, na który powołuje się wierzyciel, uprawnia do prowadzenia egzekucji ze względu na spełnienie ustawowych wymagań przewidzianych dla tytułu egzekucyjnego i treść stwierdzonego w nim obowiązku. W tych sytuacjach klauzula wykonalności nie stwarza nowych praw i ma wyłącznie znaczenie deklaratywne. W takim postępowaniu dłużnikowi nie przysługuje prawo do wysłuchania; przeciwnie, dłużnik o wszczęciu egzekucji dowiaduje się dopiero przy pierwszej czynności komornika. Wyłącza to możliwość uzyskania od dłużnika danych pozwalających sądowi na ustalenie numerów, o których mowa w art. 208¹ k.p.c. Z kolei brak tych danych skazywałby wierzyciela na zawieszenie postępowania klauzulowego i tym samym, wobec braku tytułu wykonawczego, na niemożność wszczęcia egzekucji. Koncepcja zakładająca ustalenie numerów indywidualizujących wierzyciela i dłużnika na etapie postępowania klauzulowego ingeruje zatem w wynikającą z obowiązujących przepisów naturę klauzuli wykonalności, nadając jej quasi – konstytutywny charakter. W tym ujęciu postępowanie klauzulowe pełniłoby rolę doprecyzowującą osobę dłużnika i prowadziło do oznaczenia osoby, na rzecz i przeciwko której ma się toczyć egzekucja. Takie ujęcie podważałoby jeden z celów ustawy zmieniającej i oznaczałoby, że sąd prowadzi postępowanie rozpoznawcze i wydaje orzeczenie przeciwko niezindywidualizowanemu pozwanemu, natomiast określenie, przeciwko komu ma być prowadzona egzekucja, należy do postępowania klauzulowego. Tym samym zdaniem Sądu Najwyższego wykładnia zmierzająca do odtworzenia właściwej reguły intertemporalnej uwzględniająca obowiązujący porządek prawny nakazuje wyrazić pogląd, że przepis § 2¹ rozporządzenia w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności nie ma zastosowania, gdy klauzula wykonalności ma być nadana tytułowi egzekucyjnemu powstałemu w postępowaniu sądowym wszczętym przed wejściem w życie ustawy zmieniającej kodeks postępowania cywilnego. Powołany pogląd Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela. Dodatkowo wypada zwrócić uwagę, że już po podjęciu przez Sąd Najwyższy przedmiotowej uchwały, w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 06 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności, które obecnie reguluje brzmienie klauzuli wykonalności, wprost przewidziano, że do klauzul wykonalności nadawanych orzeczeniom sądów lub referendarzy sądowych, które wydano w postępowaniach wszczętych przed dniem 07 lipca 2013 r. oraz ugodom sądowym zawartym w postępowaniach wszczętych przed tym dniem, nie stosuje się zapisów, które nakazują zamieszczać w klauzuli wykonalności numer PESEL lub NIP wierzyciela i dłużnika będących osobami fizycznymi, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania lub posiadają go, nie mając takiego obowiązku, lub numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku

– numer w innym właściwym rejestrze, ewidencji lub NIP wierzyciela i dłużnika niebędących osobami fizycznymi, którzy nie mają obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania (§ 5 w zw. z § 4 rozporządzenia z dnia 06 sierpnia 2014 r.). Tym samym nawet obecnie sąd nadając klauzulę wykonalności orzeczeniom sądów lub referendarzy sądowych, które wydano w postępowaniach wszczętych przed dniem 07 lipca 2013 r., oraz ugodom sądowym zawartym w postępowaniach wszczętych przed tym dniem, nie zamieszcza w jej treści wskazanych powyżej numerów.

Przenosząc poczynione powyżej uwagi na grunt niniejszej sprawy należy jednoznacznie stwierdzić, iż z uwagi na fakt, że przedmiotowy wyrok z dnia 17 maja 2013 r., został wydany przed dniem 07 lipca 2013 r., wbrew twierdzeniom powoda, nie było obowiązku, aby w klauzuli, którą mu nadano zamieścić numery, o których mowa w § 2¹ rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 05 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności. Wniesione przez powoda powództwo oparte wyłącznie o ten zarzut nie mogło zatem odnieść zamierzonego skutku. Jako nie zasadne podlegało zatem oddaleniu, o czym orzeczono w pkt. 1 wyroku.

W pkt. 2. wyroku odstąpiono od obciążenia powoda kosztami sądowymi niniejszego procesu ponad koszty już przezeń poniesione.

Z kolei w pkt. 3 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zasądzono od powoda na rzecz pozwanego kwotę 14.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Kwota ta obejmuje wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 14.400

zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia powództwa, oraz kwotę 17 zł stanowiącą uiszczoną opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

/-/ K. Szmytke